

Winterse wandeling midden de Brabantse kouters

Mistig en kil deze morgen dus wordt het een wandeling dicht bij huis en de Wintertocht van wandelclub Het Fluitekruid in Wolvertem is daarvoor dus de geschikte locatie. Op de bus al volle ambiance want een ganse meute wandelaars verkiezen de korte busrit vanuit Brussel boven lastig verkeer. De gemeenteschool vindt iedereen na zoveel wandeljaren hier zowat met de ogen dicht. Al heel veel schoon volk deze morgen, winterweer schrikt de meeste wandelaars niet af. Warm ingeduffeld trek ik op stap voor een tocht van 20 km.

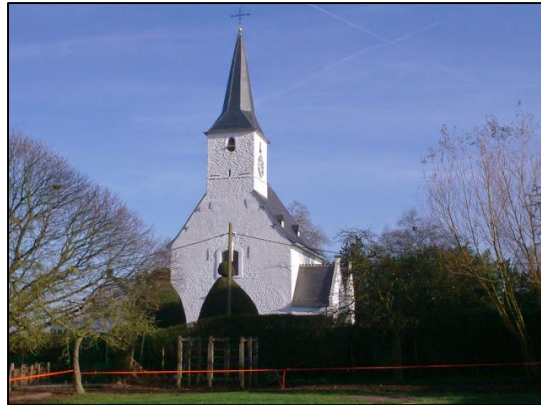
Gezellig keuvelend met Eddy, die ik al maanden niet meer gezien had wordt Wolvertem even doorlopen. Heeft een nieuwe knie en is die nu aan het " roderen ". Een brede veldweg stuurt ons de natuur in en hier voorbij bereiken wij Meise. Rustige wegjes brengen ons stukje bij beetje tot de dorpskern waar wij in de sporthal een eerste rust nemen na 4,4 km.

De langste afstand krijgt hier een lus van 7,9 km. onder de sloffen geschoven. Draaien een toertje rond de sporthal tot cultureel centrum De Muze waar de wandeling splitst. Ik linksaf tot de hagelwitte Sint-Martinuskerk en dan Meise uit . Lang blijven wij bezijden de Nationale Plantentuin lopen tot dicht bij het gehucht Amelgem maar dan staan opeens de kasseitjes van de Kaperberg op het menu. Dokkeren tot Wemmel waar de chique wijk Boechout doorkruist wordt, vervolgens de lange steeds lichtjes oplopende Neerhoflaan. Boven een halve draai rechtsomkeer en dan zwierzwaaiend dalen tot de mooie Amelgemmolen, een watermolen op de Molenbeek daterend uit de 13de eeuw. Stilaan komt het zonnetje piepen. Wij botsen terug tegen de Nationale Plantentuin aan en tussen serres en rododendronstruiken lopen wij er helemaal rond, steken Meise in tot het standbeeld van een streng toeziende graaf d'Hoogvorst voor de kerk. Nog even een krul door de gemeente en daar is de sporthal terug.

Terug tot de splitsing, Meise uit met een diepe duik, wat villawijk en hierachter een graspad. Er volgt een ferme klim op een éénmanspaadje midden de weiden, kort wat bos, klefferen een berm op om op een asfaltwegje te komen en dan verschroeiend diep tot een driesprong, onmiddellijk terug omhoog de Fluxenberg op. Een schitterend zonovergoten panorama op een golvend landschap komt er aan. Aan de einder het Atomium en de Brusselse hoogbouw, aan de andere kant het lieflijke Oppem en daar gaat het naar toe. Op een smal asfaltwegje dalen wij tot het dorpje. Indien je wil kan je hier even gaan verpozen in de rustpost van de korte afstanden in de Montessori school. Dat ga ik dan ook doen, alleen al voor het mooie uitzicht op het eeuwenoude Sterckxhof, een boerderij met een ziel, nu omgebouwd tot B&B, maar vooral voor het prachtig gerestaureerde opvallend witte Sint-Stefanuskerkje gebouwd op een heuveltje. Genoeg gelanterfant, op naar de eindmeet. Even langs de weg, dan via stille wegjes en paadjes wordt Wolvertem opgezocht, kort nog de gemeente door en wij spoelen aan in de gemeenteschool.

Heerlijke winterse wandeling midden de brabantse kouters waar zeker velen van genoten hebben .

Tekst Jean-Pierre Declerck

Bron: <http://www.wandelgazette.be/nieuws/bericht/5636>

Geniet mee van enkele sfeerbeelden :

fotoreportage (Jean-Pierre Declerck)

fotoreportage (Ides Codde)